

DOI 10.26886/2520-7474.5(43)2020.1

UDC: 330.322:001.895

**PROMISING AREAS OF THE STATE REGULATION IMPROVEMENT OF
INNOVATIVE ACTIVITY IN CONSTRUCTION**

L. Zgalat-Lozynska, PhD of Economics

<https://orcid.org/0000-0002-2063-5738>

e-mail: zgalatlozynska@gmail.com

Kyiv National University of Construction and Architecture, Ukraine, Kyiv

The article considers the issue of determining the promising areas of improving the state regulation of innovation in construction. The purpose of the study is to determine the functions and specify the most important levers of the innovative activity state regulation in construction. The levers of state regulation are characterized in accordance with the studied functions: forecasting and strategic planning, program-target, legislative and normative-legal, administrative-organizational, financial-investment, stimulating, fiscal, monetary, coordination, insurance, control. Objects of state regulation of innovation are identified. The state of implementation of the levers of state regulation of innovation, in particular in construction, was discussed. The analysis of the functions and levers of state regulation of innovation in construction allowed to determine the directions of its priority improvement.

Key words: construction, innovative enterprise, direct state regulation, national innovation system, levers of the state regulation.

*кандидат економічних наук, доцент, Згалат-Лозинська Л.,
Перспективні напрями удосконалення державного регулювання
інноваційної діяльності в будівництві/ Київський національний
університет будівництва і архітектури, Україна, Київ*

У статті розглядається питання визначення пріоритетних напрямів удосконалення державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві. Метою нашого дослідження є визначення функцій та конкретизація найбільш вагомих важелів державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві. Охарактеризовано важелі державного регулювання у відповідності до досліджуваних функцій: прогнозування та стратегічного планування, програмно-цільова, законодавча та нормативно-правова, адміністративно-організаційна, фінансово-інвестиційна, стимулююча, фіскальна, грошово-кредитна, координаційна, страхова, контрольна. Визначено об'єкти державного регулювання інноваційної діяльності. Обговорюється стан реалізації важелів державного регулювання інноваційної діяльності, зокрема в будівництві. Проведений аналіз функцій та важелів державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві дозволив визначити напрями його пріоритетного удосконалення.

Ключові слова: будівництво, інноваційне підприємство, пряме державне регулювання, національна інноваційна система, важелі державного регулювання.

Постановка проблеми. В сучасних умовах переходу до нової економіки, заснованої на знаннях, основним джерелом переваг у конкурентній боротьбі є інноваційна діяльність, без якої неможливо підвищити ефективність будь-якого сектора економіки. Зважаючи на це, державне регулювання інноваційною діяльністю повинно стати серцевиною всього економічного господарського механізму, адже тільки використання науково-технічних досягнень може дати необхідне нову якість економічного зростання і одночасно прискорити його темпи. Що ж стосується чинного господарського механізму, то він не тільки не

вирішує проблеми розвитку підприємства, а й посилює їх, роблячи науково-технічний розвиток часто не вигідним для підприємств з точки зору їх тактичних інтересів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сприйняття інноваційного розвитку як основоположного чинника економічного зростання знайшло своє відображення у фундаментальних дослідженнях закордонних учених Р. Акоффа, П. Друкера, Б. Санто, Й. Шумпетера. Суттєвий вклад у дослідження проблематики державного регулювання інноваційної діяльності будівельної галузі внесли такі вітчизняні вчені як: О.П. Бубенко, О.М. Волк, М.В. Шашко, І.О. Драган, А.П. Дука, Т.А. Заяць, А.Д. Есипенко, І.І. Кичко, В.Ф. Савченко, Ю.В. Кучма, І.Б. Хома, А.І. Хоменко, О.В. Чернова та інші. В працях Ю.М. Бажала, В.П. Александрової [1], В.О. Гусєва, О.О. Мужилко [2], В.Ф. Савченко, Л.М. Мекшун, І.І. Кичко [3, с.8-29], В.М. Геєця, Л.І. Федулової [1,4] досліджуються питання формування моделі інноваційного розвитку держави на основі оцінки окремих елементів інноваційної стратегії України. Попри достатню змістовність проведених наукових досліджень, їх результати поки що не повною мірою враховані для підвищення ефективності державного регулювання інноваційної діяльності за сучасних умов, що обумовлює необхідність подальших досліджень. Зокрема, сучасному етапу інноваційного розвитку в будівельній галузі притаманна низка проблем: скорочення витрат на інновації, викликане кардинальним зменшенням інвестицій в технічне переозброєння та оновлення виробництва продукції, в науково-дослідні та дослідно-конструкторські розробки; різке скорочення чисельності науково-дослідних працівників, установ, широкомасштабний відтік висококваліфікованої робочої сили за кордон; надмірна тривалість інноваційних процесів, особливо на початковій та заключній стадії життєвого циклу інновацій; надзвичайно

низька частка радикальних інновацій в загальному обсязі [5, с.132]; відсутність достатньої зацікавленості учасників в інноваціях в силу специфіки будівельної галузі та інноваційного процесу в будівництві [6, с.116]; практично повне припинення інвестиційних програм технічного переозброєння і модернізації виробництва з боку державних та регіональних владних структур. Всі ці особливості вимагають розробки пріоритетних напрямів удосконалення державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві.

Мета статті та завдання. Метою статті є систематизація функцій та важелів державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві, оцінка стану їх реалізації задля визначення пріоритетних напрямів удосконалення державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві.

Досягнення мети обумовило необхідність виконання наступних завдань:

- визначити зміст інноваційної діяльності в будівництві;
- встановити функції та відповідні важелі державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві;
- оцінити стан їх реалізації та визначити пріоритетні напрями удосконалення державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві.

Виклад основного матеріалу дослідження. Державне регулювання інноваційної діяльності в будівництві спрямоване на створення передумов для швидкого та ефективного впровадження прогресивних технологій будівництва, нових будівельних матеріалів, а також соціально-економічних і правових умов використання науково-технічного потенціалу будівництва, матеріального і кадрового забезпечення інноваційної діяльності.

Інноваційна діяльність охоплює: проведення інноваційних розробок, які забезпечують початковий попит, потім знаходять поширення на ринку будівельної продукції при застосуванні інструментів державного регулювання інноваційної діяльності [7, с.205]; ефективну взаємодію різних секторів науки і стимулювання кооперації в галузі інноваційних розробок в будівництві з вищими навчальними закладами; координацію інноваційної діяльності в регіонах; створення та удосконалення правової бази інноваційного розвитку; регулювання міжнародних зв'язків будівельної індустрії в сфері інноваційної діяльності.

Інноваційна діяльність в будівництві здійснюється у відповідності до реалізації розширення пріоритетних напрямів наукових досліджень (фундаментальних, пошукових, прикладних) з питань нових технології в будівництві, кадрового, матеріального забезпечення інноваційного потенціалу, соціально-економічної політики держави; структурної перебудови економіки галузі; забезпечення інноваційної діяльності в будівництві; розробки різноманітних програм (національних, регіональних, галузевих), спрямованих на підвищення інноваційної активності будівельних підприємств; формування державних замовлень у вигляді контрактів.

Державне регулювання інноваційної діяльності в будівництві здійснюється шляхом реалізації наступних функцій: прогнозування та стратегічне планування; програмно-цільова; законодавча та нормативно-правова; адміністративно-організаційна; фінансово-інвестиційна, стимулююча, фіскальна, грошово-кредитна, координаційна, страхова, контрольна [4, 5, 7, 10] (таблиця 1,2).

Функції та важелі прямого державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві

Функції	Важелі державного регулювання
Прогнозування та стратегічне планування	<p>Прогнозування тенденцій інноваційного розвитку України та визначення стратегічних державних пріоритетів науково-технічного та інноваційного розвитку економіки та будівельної галузі</p> <p>Планування державного фінансування науково-дослідних та дослідно-конструкторських розробок</p>
Програмно-цільова	<p>Розробка та реалізація галузевої програми інноваційного розвитку у відповідності до загальнонаціональної, регіональних програм інноваційного розвитку, спрямованих на окреслення пріоритетних напрямів наукових досліджень та науково-технічних розробок, їх фінансування</p> <p>Участь та розробка міжнародних програм співпраці в науковій та інноваційній сфері</p>
Законодавча та нормативно-правова	<p>Створення та удосконалення нормативно-правової бази щодо визначення сутності та змісту інноваційної діяльності в чинних нормативно-правових актах, що регламентує порядок розробки, реєстрації та впровадження інновацій, створення економічних зон, інноваційних структур (технополісів, технопарків), створення та розвитку інноваційної інфраструктури</p> <p>Ратифікації міждержавних угод співпраці в науково-технічній сфері з урахуванням пріоритетів розвитку будівництва та суміжних галузей</p> <p>Визначення ліцензійних умов провадження діяльності наукових установ, інноваційних підприємств, експертизи їх діяльності</p>
Адміністративно-організаційна	<p>Встановлення вертикалі органів, відповідальних за провадження інноваційної політики, розподіл функцій та повноважень між міністерствами та відомствами, органами державного нагляду, влади на місцях, в тому числі за участю громадських рад з метою здійснення моніторингових, адміністративно-розпорядчих та контрольних функцій щодо виконання програм інноваційного розвитку, забезпечення фінансування видатків на інноваційну діяльність, в особливості на покриття кадрових, матеріально-технічних потреб</p> <p>Створення спеціальних структур, які проводять інноваційну політику : Міністерство освіти і науки як орган, який забезпечує формування та реалізацію державної інноваційної політики, трансферу (передачі) технологій; Міністерство економічного розвитку як орган, який забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері інтелектуальної власності, державно-приватного партнерства, забезпечує управління у сфері інноваційної діяльності у промисловому секторі економіки; консультативно-дорадчі органи Кабінету Міністрів України, зокрема Рада з розвитку інновацій, Національна рада України з питань розвитку науки і технологій; науково-дослідні установи Національної академії наук України та галузевих академій наук)</p> <p>Створення установ реєстрації та правової охорони інтелектуальної власності (Державне підприємство "Український інститут інтелектуальної власності").</p>

	<p>Створення організаційних структур сприяння інноваційного розвитку (технопарки, кластери, бізнес-інкубатори)</p> <p>Створення спеціальних фондів, утворених за рахунок бюджетних асигнувань та податкових відрахувань (Національний фонд досліджень України)</p>
Фінансово-інвестиційна	<p>Безпосереднє державне фінансування наукових установ, інноваційних підприємств через систему участі в конкурсах проектів, грантів на науково-дослідні розробки у відповідності до визначених пріоритетних напрямів фундаментальних та прикладних наукових досліджень з питань розробки нових економічно та енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій в будівництві</p> <p>Інвестування бюджетних коштів в інноваційні проекти, що пройшли конкурсний відбір, через Національний фонд досліджень України.</p> <p>Забезпечення державного замовлення для провідних науково-дослідних установ, що опікуються питаннями розробки інноваційних технологій та матеріалів для будівельного комплексу, забезпечують цифровізацію, автоматизацію та оптимізацію процесів планування, організації та виконання будівельно-монтажних робіт; надання їм довгострокових та короткострокових позик, дотацій</p> <p>Формування альтернативних джерел фінансування науково-технічних розробок, залучення коштів підприємців, в тому числі за рахунок розвитку державно-приватного партнерства, створення умов для розвитку компаній управління активами, в тому числі венчурних фондів, створення державних установ для капіталізації активів будівництва (іпотечних фондів, де одиницею капіталу виступатиме квадратний метр житла певного класу)</p>
Контрольна	<p>Контроль за виконанням державних інноваційних програм, за суб'єктами інноваційної діяльності, станом інноваційної структури та реалізацією, контроль темпів та показників інноваційного розвитку</p>

Таблиця 2

Функції та важелі непрямого державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві

Функції	Важелі державного регулювання
Стимулююча	<p>Стимулювання попиту на інноваційну продукцію, в тому числі за рахунок формування державних замовлень, в т.ч. у вигляді контрактів на дрібносерійне виробництво з перспективою його масштабування (це запустить ланцюг «зростання прибутку від комерціалізації інновацій– трансфер технологій у виробництво – просування інноваційної продукції на внутрішній та зовнішній ринок – зростання обсягів випуску інноваційної продукції – зростання прибутку та підвищення рівня конкурентоспроможності» і так далі по спіралі).</p> <p>Сприяння розвитку інноваційної інфраструктури, підвищенню інноваційної активності підприємств в країні та у будівельному комплексі зокрема</p> <p>Визначення обсягів сплати за користування об'єктами інтелектуальної власності</p>

Фіскальна	Податкове регламентування пільгового оподаткування інноваційних підприємств, сплати оренди комунального майна, зменшення величини оподаткованого прибутку на видатки на інноваційну діяльність, використання механізму прискореної амортизації не лише на машини та обладнання, а також на прилади, нематеріальні активи, зниження, відстрочки та звільнення від сплати державного мита для інноваційних підприємств, забезпечення захисту прав інтелектуальної власності на етапах продукування, трансферту та впровадження інновацій, введення мораторію на оподаткування суб'єктів інноваційної діяльності в перший рік діяльності
Грошово-кредитна	Забезпечення стабільності грошової одиниці за рахунок контролю над обсягами грошової маси, встановлення оптимальної норм резервування та рівня облікової ставки НБУ, валютні інтервенції. Формування фондів кредитування будівельних підприємств, надання кредитів на пільгових умовах, кредитування фізичних та юридичних осіб, що реалізують проекти енерго та тепло збереження. Формування механізму іпотечного кредитування та перекредитування в будівництві, в результаті якого перерозподіляються ризики між фінансовими установами
Соціально-трудова	Сприяння розвитку інтелектуально-інноваційного капіталу як у формі винахідницько-інноваційного потенціалу дослідників та раціоналізаторів (на етапах формування, розвитку та використання), так і в формі об'єктів інтелектуальної власності, заохочення зростання патентної активності та якості патентної роботи
Обліково-діагностична	Встановлення правил обліку, оцінки інновацій. Так, в положеннях по веденню бухгалтерського обліку та звітності не визначені прямі рахунки для встановлення інноваційних витрат та прибутків від інноваційної діяльності, правила обліку і погашення вартості нематеріальних активів організації. Оцінка динаміки показників інноваційної ефективності України у співставленні з економічно розвиненими країнами та визначення методів, інструментів державного регулювання інноваційної діяльності, які доцільно було б застосувати на даному етапі розвитку економіки України. Динамічний аналіз показників інноваційної активності згідно моніторингових показників інноваційної діяльності
Координаційна	Забезпечення координації положень інноваційної, фіскальної, бюджетної та соціально-економічної, інвестиційної та структурно-галузевої політики держави, в особливості щодо забезпечення соціальних стандартів та пільг для інноваційних підприємств
Страхова	Страхування фінансових ризиків з поступовим розширенням переліку страхових ризиків, з включенням в нього технічних та інших ризиків, пов'язаних з реалізацією інноваційних проектів

В умовах незрілості інноваційної системи України, нерозвиненості інноваційної інфраструктури практично усі важелі державного регулювання інноваційної діяльності вимагають термінової уваги щодо впровадження в практику господарського механізму та

подальшої розбудови, до якої мають бути залучені усі об'єкти державного регулювання (рис.1).

Рис. 1. Об'єкти державного регулювання інноваційної діяльності
Джерело: складено автором на основі [6-11]

Таким чином, основним завданням у процесі реалізації інноваційної політики в країні, і будівельної галузі зокрема, має бути формування нової національної інноваційної системи, яка б поєднала сфери генерування нових знань (науку), їх поширення (систему освіти, підготовки та підвищення кваліфікації кадрів) та реалізацію або комерціалізацію інновацій (технополіси, високотехнологічні виробництва, інноваційне підприємництво).

Внаслідок підпорядкованості підприємств будівельного комплексу за регіональним принципом дана система державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві, з одного боку, має складатися з відповідних регіональних систем, а з іншого боку, - бути невідривною

складовою системи загальнодержавного рівня та, окрім того, забезпечувати достатньо високий якісний рівень та доступ вітчизняних інтелектуальних продуктів до міжнародних ринків продуктів інтелектуальної власності, а не лише виконувати субпідрядні замовлення за низькими цінами.

Перед державою сьогодні стоїть велике завдання щодо розвитку потужного інтелектуально-інноваційного сектору будівництва з інфраструктурою, здатною поєднати всі етапи інноваційного процесу, головним стрижнем якого мають стати науково-дослідні установи та потужні інноваційні будівельні підприємства та кластери [8, с. 83]. Особливе значення для інноваційного розвитку економіки та будівництва зокрема, має формування нових інноваційних підприємств (бізнес-центрів, технополісів, венчурних підприємств тощо).

Концепція інноваційного розвитку будівництва заснована на широкому колі питань, що стосуються як самої інноваційної діяльності підприємств галузі та стейкхолдерів, але в більшій мірі в майбутньому буде визначатися зовнішніми умовами розвитку суспільства, що продиктовані сучасними екологічними, кліматичними, економічними, соціальними умовами. Наразі слід акцентувати увагу на зміні підходів до містобудівної діяльності та архітектурного планування майбутніх міст, застосуванні прогресивних архітектурно-проектних рішень, технологій будівельного виробництва та інноваційних матеріалів. В свою чергу, міністерству розвитку громад та територій України доведеться переглянути норми в будівництві та підходи до архітектурного проектування та інфраструктури загалом. Все це вимагатиме формування інститутів взаємодії інноваційних підприємств з органами місцевої влади (державно-приватне партнерство, компаній з управління активами в будівництві) для реалізації спочатку пілотних, а потім масштабних проектів, розвитку фінансово-кредитних інститутів,

що дозволять акумулювати кошти інвесторів у будівництві, залучити установи науково-технічного профілю в процес проектування систем життєзабезпечення населених пунктів та окремих будинків [11, с.81]. Зрозуміло, що такі проекти внаслідок своєї масштабності, не можуть бути реалізовані лише окремими забудовниками, адже вимагатимуть суттєвих адміністративних та економічних методів державної підтримки.

Можливості використання в будівельній галузі науково-технічних розробок і продуктів поступово розширюються, що буде сприяти підвищенню ефективності інноваційної діяльності як будівельних підприємств, так і будівельного комплексу в цілому.

Однією з основних проблем політики активізації інноваційної діяльності як в цілому в державі, так і в будівельній галузі зокрема, є недостатня розвиненість інноваційної інфраструктури, зокрема тієї її частина, що забезпечує доступ до патентів, наукових розробок. Так, за кодомом з переліком патентів можна ознайомитись он лайн, скориставшись пошуковими системами та сплативши вартість інформаційного забезпечення. В Україні ж такий доступ може бути отриманий в разі зазначення номеру патенту та паролю, водночас наразі каталог патентів спеціалізований в розрізі галузей та хронологічно, що не є зручним. Окрім того, вартість захисту патентів часто сплачується не самими дослідниками – авторами патентів, а юридичними особами, які не завжди зацікавлені та компетентні у співпраці з інвесторами, тому трансферт технологій реалізується вкрай повільно. Внаслідок високої вартості захисту прав інтелектуальної власності та підтримки цих прав, автори-винахідники вимушені патентувати їх як ноу-хау, що часто призводить до неправомірного використання розробок, піратства. Відтак виникає необхідність створення системи взаємопов'язаних та взаємодіючих установ, що не

просто акумулюють інформацію про перелік наявних патентів, технічних розробок, ноу-хау, але й опікуються питаннями їх активної комерціалізації. Необхідним є створення так званої інноваційної інфраструктури, що об'єднує організації різних видів: інвесторів, посередників, наукових та дослідних установ, які своїми функціями покривають весь інноваційний цикл — від створення інноваційної науково-технічної ідеї (науково-дослідні установи, проектно-конструкторські підрозділи виробничих підприємств) до впровадження, фізичної реалізації нововведення. Такі організації активно функціонують в економічно розвинених країнах, а цифрові технології та надійний захист інформації дозволяють не виходячи з офісу оформити права на використання патенту на винахід чи корисну модель, ноу-хау. В Україні поки що ринок інноваційних продуктів та сама інноваційна інфраструктура знаходиться в стадії формування. Водночас соціально-економічні, політичні процеси та міжнародні події поки що захоплюють представників державної еліти більше, ніж проблеми інноваційного розвитку економіки.

Слід відзначити, що в Україні, на відміну від економічно та промислово розвинених країн світу, поки що не налагоджений механізм та інфраструктура для спільного державного та приватного фінансування інноваційної діяльності, хоча наразі вже прийняті деякі відповідні нормативно-правові засади. Це стосується проєктів на засадах державно-приватного партнерства, венчурних інвестиційних фондів, науково-технічних інноваційних кластерів, що вже набули широкого поширення у інших країнах.

Також на державному рівні необхідним є створення низки умов щодо подолання корупції відносно прозорого отримання дозвільних документів на будівництво, щодо зміни фіскального законодавства для

стимулювання інноваційної активності підприємств, розвитку фондового та страхового ринків, девелопменту.

Крім того, держава має забезпечувати фінансування масштабних прогнозно-статистичних досліджень для окреслення пріоритетних напрямів науково-технологічної та інноваційної діяльності [11, с.85]. Такі дослідження потребують залучення не лише вітчизняного науково-технічного потенціалу, а й можливих представників закордонних консалтингових та науково-інноваційних структур.

Прямого державного сприяння потребує організація в регіонах мережових інноваційних структур на основі кластерного підходу, що підтримували б розширення співробітництва між підприємцями, науковими установами, фінансовими установами, місцевими адміністраціями.

Також необхідно приділяти більше уваги розгортанню інфраструктури захисту прав інтелектуальної власності, до складу якої мають бути включені не тільки органи, що видають відповідні захисні документи, а й патентні бібліотеки, які мали б змогу на сучасному рівні допомагати вітчизняним авторам здійснювати патентний пошук, захист прав їх інтересів у судах, тощо. Принципово важливим для проникнення українських товарів і технологій, в тому числі будівельних, на світовий ринок є зараз патентування за кордоном винаходів та знаків для товарів і послуг вітчизняних виробників у розвинених країнах світу та закріплення прав інтелектуальної власності за українськими винахідниками й виробниками. В цьому аспекті для України важливою є гармонізація вітчизняних положень законодавчих та нормативних актів регулювання інноваційної діяльності в сфері продукування та трансферу технологій з нормами ЄС.

Слід зазначити, що трансфер технологій в галузі будівництва звузився практично до впровадження нових будівельних матеріалів

або інструментів. І це не дивно: візьмем до розгляду хоча б Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», яким передбачено було створення 16 технопарків (з яких 3 на сьогодні перебувають в зоні військово конфлікту), з них лише один опосередковано відноситься до будівельної галузі («Інститут електрозварювання ім. Є.О. Патона») [12]. Низька технологічність будівельних підприємств порівняно з аналогічними в ЄС ставить під сумнів можливість конкурувати на рівних.

Слід відзначити, що недостатнє інституційне забезпечення розробленої концепції інноваційного розвитку призводить до того, що навіть прикладні наукові розробки не знаходять свого належного застосування. Так, за даними Державного інституту промислової власності лише 16% патентів реалізуються на практиці. Низький стан впроваджень свідчить про досить низьку ефективність наукових розробок та зумовлює необхідність більш широкого впровадження на практиці.

Проведений аналіз сучасних реалій в сфері інноваційної діяльності вказує на необхідність зміни підходів до навчання фахівців з менеджменту інноваційної діяльності, які в подальшому зможуть займати посади в інноваційних структурах центральних державних і регіональних органів управління, венчурних фондах, інноваційно-інвестиційних агентствах, інноваційних фінансово-кредитних установах науково-виробничо-технічних комплексах, фінансово-промислових групах, технопарках та бізнес-інкубаторах. Підготовка таких фахівців не може бути здійснена на базі первинної професійної освіти. Лише спеціалісти, які мають досвід практичної наукової діяльності, залучені до міжнародних проектів або до проектів в асоціації з промисловим чи дослідним виробництвом, можуть реально сприйняти та оволодіти

економічними та правовими питаннями реалізації інноваційних технологій.

Висновки. Проведений аналіз функцій та важелів державного регулювання інноваційної діяльності в будівництві дозволив визначити напрями його пріоритетного удосконалення:

- сприяння регіоналізації інноваційної політики, що у свою чергу сприятиме формуванню регіональних інноваційних стратегій, трансферу технологій та інноваційних продуктів, створенню бізнес-інкубаторів, технопарків, а також інших інноваційних структур;

- створення умов формування науково-виробничих кластерів, що утворені на основі галузевих, територіальних та добровільних об'єднань підприємницьких структур, які тісно співпрацюють із науковими установами, органами місцевої влади, освітніми закладами, громадськими організаціями з метою підвищення конкурентоздатності власної будівельної продукції і сприяння економічному розвитку регіону;

- сприяння поетапному створенню національної мережі комерціалізації інноваційних продуктів і трансферу технології;

- експертиза і визначення найбільш актуальних винаходів українських авторів для їхньої господарської подальшої комерціалізації та введення в господарський обіг; створення цією метою бази даних перспективних українських винаходів, яку в подальшому необхідно постійно поповнювати;

- укладання договорів (державного контракту або іншої угоди) науково-технологічного партнерства між державними, академічними, галузевими, освітніми, науковими, та промислово-виробничими організаціями на роботі за усіма етапами інноваційного циклу;

- забезпечення поступового зростання реальної заробітної плати, що має стати джерелом підвищення рівня життя працівників в галузі

науки, досліджень та розробок, до активізації інноваційної діяльності суб'єктів господарювання в Україні та економічного зростання;

- сприяння розвитку інституту посередництва та підготовки технологічних менеджерів для наукового сектору економіки.

Література:

1. Бажал Ю.М., Александрова В.П., Федулова Л.І. (2005) *Інноваційний розвиток економіки: модель, система управління, державна політика*. К. Основа. 550 с.

2. Гусєв, В.О., Мужилко, О.О. (2011) Парадигма сталого інноваційного розвитку України. *Економіка та держава*, 9 <http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecde_2011_9_34> (2020, 20 квітня).

3. Савченко, В.Ф., Мекшун Л.М., Кичко І.І. (2018). *Здобутки і проблеми євроінтеграційних зрушень в Україні на сучасному етапі*: монографія. Чернігів. ЧНТУ.

4. Геєць В.М., Федулова Л.І., Бажал Ю.М. (2007) *Національна інноваційна система: зарубіжний досвід, стан в Україні*: Аналітичні матеріали до парламентських слухань. К. НАН України. Ін-т економіки та прогнозування. 184 с.

5. Магомедов А.Г. (2004) Государственное регулирование инновационной деятельности предприятий. *Инновации в промышленном комплексе*, 1, 132-134.

6. Zgalat-Lozynska, L. (2020) State regulation as a key factor to stimulate innovation in construction. *Innovative Solutions in Modern Science*, 6(42), 110-123.

7. Дука А.П. (2014) Регулювання інноваційного розвитку будівельної сфери. *Економіка: реалії часу*, 3(13), 203-208.

8. Драган І.О. (2010) Запровадження інноваційних заходів державного управління розвитком житлово-комунального господарства. *Інвестиції: практика та досвід*. №20. С. 81–84
9. Заяць Т. А. (2020) Пріоритети державного регулювання інноваційної діяльності у будівництві України. *Ефективна економіка*. №8 DOI: 10.32702/2307-2105-2020.8.11
10. Кучма Ю.В. (2017) Інвестиційний розвиток будівельної галузі як об'єкт державного регулювання. *Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу "Києво-Могилянська академія"*. Серія: Державне управління. Т. 290. Вип. 278, 70-75.
11. Якименко О.В. (2014) Напрями інноваційної політики розвитку підприємств будівельного комплексу України. *Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі*, 5, 77–87.
12. Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків: Закон України №991-XIV від 16.07.1999. <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/991-14>> (2020, 20 квітня).

References:

1. Bazhal, Yu.M., Aleksandrova, V.P., Fedulova, L.I. (2005) *Innovatsiinyi rozvytok ekonomiky: model, systema upravlinnia, derzhavna polityka* [Innovative economic development: model, management system, public policy]. Kyiv. Osnova. [in Ukrainian].
2. Husiev, V.O., Muzhylko, O.O. (2011) Paradyhma staloho innovatsiinoho rozvytku Ukrainy [The paradigm of sustainable innovation development of Ukraine]. *Ekonomika ta derzhava* [Economy and state]. Retrieved from http://nbuv.gov.ua/UJRN/ecde_2011_9_34 [in Ukrainian]. (2020, April 20).
3. Savchenko, V.F., Mekshun L.M., Kychko I.I. (2018). *Zdobutky i problemy yevrointehratsiinykh zrushen v Ukraini na suchasnomu etapi* [Achievements

and problems of European integration changes in Ukraine at the present stage]. Chernihiv. ChNTU. [in Ukrainian]

4. Heiets, V. M., Fedulova, L. I., Bazhal, Yu. M. (2007) *Natsionalna innovatsiina systema: zarubizhnyi dosvid, stan v Ukraini: Analitychni materialy do parlamentskykh slukhan* [National innovation system: foreign experience, the situation in Ukraine: Analytical materials for parliamentary hearings]. Kyiv: NAS of Ukraine. Inst. of Economics and Forecasting. [in Ukrainian]

5. Magomedov, A. G. (2004) Gosudarstvennoe regulirovanie innovacionnoj dejatel'nosti predpriyatij [State regulation of innovative activities of enterprises]. *Innovacii v promyshlennom komplekse* [Industrial innovation]. no. 1, 132-134 [in Russian]

6. Zgalat-Lozynska, L. (2020) State regulation as a key factor to stimulate innovation in construction. *Innovative Solutions in Modern Science*, 6(42), 110-123. [in English]

7. Duka, A.P. (2014) *Rehuliuвання innovatsiinoho rozvytku budivelnoi sfery* [Regulation of innovative development of the construction industry]. *Ekonomika: realii chasu* [Economy: the realities of time], no 3(13), 203-208. [in Ukrainian]

8. Drahan, I. O. (2010) Zaprovdzhennia innovatsiinykh zakhodiv derzhavnoho upravlinnia rozvytkom zhytlovo-komunalnoho hospodarstva [Introduction of innovative measures of state management of housing and communal services development]. *Investytsii: praktyka ta dosvid* [Investments: practice and experience], no 20, 81–84. [in Ukrainian]

9. Zaiats T. A. (2020) Priorytety derzhavnoho rehuliuвання innovatsiinoi diialnosti u budivnytstvi Ukrainy [Priorities of state regulation of innovation in the construction of Ukraine]. *Efficient economy*, no 8. [in Ukrainian]. DOI: 10.32702/2307-2105-8.11

10. Kuchma, Yu.V. (2017) Investytsiinyi rozvytok budivelnoi haluzi yak ob'ekt derzhavnoho rehuliuвання [Investment development of the construction industry as an object of state regulation]. *Scientific works of the Petro Mohyla Black Sea State University of the Kyiv-Mohyla Academy complex*. Series: Public Administration, vol. 290, no. 278, 70-75. [in Ukrainian]
11. Yakymenko O. V. (2014) Napriamy innovatsiinoi polityky rozvytku pidpriemstv budivelnoho kompleksu Ukrainy [Directions of innovation policy of development of enterprises of the construction complex of Ukraine]. *Ekonomika ta upravlinnia pidpriemstvamy mashynobudivnoi haluzi* [Economics and management of machine-building enterprises], no 5, 77–87. [in Ukrainian]
12. Zakon pro spetsialnyi rezhym innovatsiinoi diialnosti tekhnolohichnykh parkiv Ukrainy 1999 (Verkhovna Rada Ukrayiny). [Law On the special regime of innovative activity of technology parks of Ukraine 1999. Retrieved from <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/991-14> (2020, 20 квітня).

Citation: L. Zgalat-Lozynska (2020). PROMISING AREAS OF THE STATE REGULATION IMPROVEMENT OF INNOVATIVE ACTIVITY IN CONSTRUCTION. Frankfurt. TK Meganom LLC. Paradigm of knowledge. 5(43). doi: 10.26886/2520-7474.5(43)2020.1

Copyright: L. Zgalat-Lozynska ©. 2020. This is an openaccess article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (CC BY). The use, distribution or reproduction in other forums is permitted, provided the original author(s) or licensor are credited and that the original publication in this journal is cited, in accordance with accepted academic practice. No use, distribution or reproduction is permitted which does not comply with these terms.